

Kniha Daniel — sto deväť

Odhalenie trojitého uplatnenia proroctva: prorocký význam deviatej kapitoly Zjavenia a moderné reformné hnutie

Jeff Pippenger
2024-03-01

Prvá polovica deviatej kapitoly Zjavenia označuje piatu trúbu, ktorá je prvým beda, a druhá polovica kapitoly označuje šiestu trúbu, ktorá je druhým beda. Obe trúby sú názorne znázornené na priekopníckych mapách z rokov 1843 a 1850. Keď bolo posledných šesť veršov jedenástej kapitoly Daniela rozpečatených v čase konca roku 1989, pri rozpade Sovietskeho zväzu, začalo sa reformačné hnutie sto štyridsaťštyritisíc.

Medzi pravdy rozpoznané v roku 1989 patrili veľké reformačné hnutia biblických dejín a skutočnosť, že všetky navzájom prebiehali paralelne. Všetci proroci, a teda aj každé posvätné dejiny, vrátane posvätných reformačných hnutí, znázorňujú záverečné veľké reformačné hnutie sto štyridsaťštyritisíc, ktoré je zároveň aj mocným hnutím tretieho anjela. Keď sa začína proces spečatovania, začína sa aj kropenie neskorého dažďa. Odkrytie reformačných hnutí v roku 1989, po ktorom nasledovalo odkrytie posledných šiestich veršov jedenástej kapitoly Daniela v roku 1992, vytvorilo prostredie odporu, ako sa to vždy stáva, keď je odkrytá nová a prítomná pravda.

V odpore proti pravde posledných šiestich veršov Daniel 11 Pán otvoril pravdu, že prorocké dejiny pohanského Ríma, spojené s prorockými dejinami pápežského Ríma, ako sú ustanovené na základe dvoch svedkov, označujú prorocké dejiny moderného Ríma. Bolo rozpoznané pravidlo trojitej aplikácie proroctva a následne bolo používané na obranu proti bludu a na rozpoznanie i upevnenie pravdy. Pravidlá, ktoré potvrdzujú, že každá reformná línia je paralelná s ostatnými reformnými líniami, a pravidlá spojené s trojitou aplikáciou proroctva, sa stali základným kameňom pravidiel, ktoré boli ustanovené v hnutí tretieho anjela, ako to bolo predobrazené pravidlami ustanovenými, používanými a publikovanými v dejinách milleritov.

Trojaké uplatnenie proroctva bolo ako pravidlo odpečatené pre hnutie sto štyridsaťštyritisíc, lebo oni sú hnutím neskorého dažďa a islam tretieho beda je posolstvom neskorého dažďa. Zásada trojakého uplatnenia proroctva bola označená Levom z pokolenia Júdovho dávno predtým, ako islam tretieho beda prišiel do dejín 11. septembra 2001, lebo si želal, aby Jehu ľud posledných dní ľahko rozpoznal posolstvo predstavené príchodom tretieho beda, keď priviedol svoj ľud späť na starodávne chodníky Jeremiášove.

Priekopnícke chápanie piatej a šiestej trúby, ako je predstavené v deviatej kapitole knihy Zjavenie, bolo považované za tú pasáž v knihe Zjavenie, ktorá bola najpevnejšie a najjasnejšie podopretá dejinami. Uriah Smith začína svoj výklad deviatej kapitoly knihy Zjavenie tým, že používa slová historika Keitha, aby práve tento bod zdôraznil.

„Pri výklade tejto trúby opäť budeme čerpať zo spisov pána Keitha. Tento autor pravdivo hovorí: „Len málokedy panuje medzi vykladačmi taká jednotná zhoda o nejakej inej časti

Apokalypsy, ako pokiaľ ide o vzťah piatej a šiestej trúby, čiže prvého a druhého beda, k Saracénom a Turkom. Je to natoľko zrejmé, že to možno sotva nesprávne pochopiť. Namiesto toho, aby každý z nich označoval verš alebo dva, je celý deviatu kapitolu Zjavenia v rovnakých častiach venovaná opisu oboch.‘ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

Členenie na kapitoly prvého a druhého beda rozdeľuje dejiny prvého beda, predstavovaného Mohamedom. Geograficky je situované do oblasti, ktorú historik Alexander Keith označuje ako Saracénov, čo by sme dnes nazvali Arábia. Dejiny druhého beda, predstavovaného Osmanom I., sú geograficky situované v Turecku, ktoré historik identifikuje ako Turkov. Dejiny prvého beda boli situované a naplnené v Arábii, rodisku islamu a Mohameda. Dejiny druhého beda boli situované a naplnené v Turecku, rodisku Osmanskej ríše.

Dejiny prvého beda označujú vojnu, ktorá bola vedená proti Rímu nezávislými bojovníkmi, ktorých jediným vzájomným spojenectvom bolo náboženstvo islamu. Dejiny druhého beda označujú vojnu, ktorá bola vedená proti Rímu organizovaným náboženstvom a štátnou mocou, ktorá sa nazýva kalifát. V oboch prípadoch, či už nezávislá vojna proti Rímu v dejinách predstavovaných Mohamedom, alebo organizovaná vojna predstavovaná Ottmanom či Osmanskou ríšou, spôsob vedenia vojny spočíval v tom, že útočili náhle a nečakane. Nebola to vojna, ktorá sa viedla tak, že všetkých vojakov obliekli do rovnofarebných uniforiem, potom ich zoradili do šíku a posielali vpred do streľby, ako bolo vojenským zvykom tej doby. Slovo „assassin“ vychádza z islamského spôsobu boja, spočívajúceho v náhlom a nečakanom údere, ktorý zvyčajne viedol aj k smrti samotného útočníka.

Slovo „assassin“ je odvodené z arabského slova „hashshashin“, ktoré pochádza zo slova „hashish“, znamenajúceho „hašiš“ alebo „konope“. Tento výraz sa pôvodne používal na označenie utajenej a fanatickej skupiny nizárijských ismá‘ílijských moslimov na Blízkom východe v období stredoveku. Členovia tejto skupiny boli známi svojimi nekonvenčnými a často násilnými metódami vrátane používania politických vražd na dosiahnutie svojich cieľov. Hovorí sa, že niekedy požívali hašiš, aby sa pripravili na svoje misie, čo viedlo k používaniu označenia „hashshashin“ alebo „assassins“ v západnom svete. Asasíni pôsobili počas stredoveku predovšetkým v Perzii a Sýrii a zohrávali významnú úlohu v rozličných politických konfliktoch a vraždách tej doby. Výraz „assassin“ sa napokon dostal do európskych jazykov, kde začal v širšom zmysle označovať jednotlivcov, ktorí vykonávajú politické alebo cielené vraždy.

Tento spôsob boja je dôležitou prorockou črtou troch beda, lebo prorockou úlohou islamu je vyvolávať vojnu. Islam ako symbol sa celý týka boja a v deviatej kapitole Zjavenia je islam prvého a druhého beda znázornením ich bojovania. Ich bojovanie je v knihe Zjavenia označené ako čin, ktorý rozhneváva národy tesne pred uzavretím doby milosti.

A národy sa rozhnevali, i prišiel tvoj hnev a čas mŕtvych, aby boli súdení, a aby si dal odmenu svojim služobníkom, prorokom a svätým, i tým, ktorí sa boja tvojho mena, malým i veľkým; a aby si zahubil tých, ktorí hubia zem. Zjavenie 11:18.

„Národy“ sú „rozhnevane“ tesne predtým, než príde Boží hnev, a Boží hnev, ako je znázornený v knihe Zjavenie, predstavuje sedem posledných rán, ktoré prichádzajú, keď sa uzatvára čas milosti

pre ľudstvo. Vo verši sú tri medzníky: rozhnevania národov, Boží hnev a čas súdiť mŕtvych. Súd nad mŕtvymi, o ktorom je tu reč, je súdom nad bezbožnými mŕtvymi, ktorý prebieha počas tisícročného milénia, a nie vyšetrovúcim súdom nad mŕtvymi, ktorý sa začal 22. októbra 1844. Sestra Whiteová jasne uvádza, že tri medzníky v tomto verši sú odlišné a nastávajú v poradí, v akom sú vo verši uvedené.

„Videla som, že hnev národov, Boží hnev a čas súdiť mŕtvych boli oddelené a navzájom odlišné, pričom jedno nasledovalo po druhom; takisto aj to, že Michael ešte nepovstal a že čas súženia, akého ešte nikdy nebolo, sa ešte nezačal. Národy sa teraz hnevajú, ale keď náš Veľkňaz dokončí svoje dielo vo svätyni, povstane, oblečie si rúcho pomsty, a potom bude vyliatych sedem posledných rán.“

„Videla som, že štyria anjeli budú zadržiavať štyri vetry, kým sa Ježišovo dielo vo svätyni nedokončí, a potom prídu sedem posledných rán.“ Early Writings, 36.

Úloha islamu v poslednej knihe Biblie spočíva v tom, že rozhorčuje národy, a to uskutočňuje prostredníctvom vojny. Úloha islamu v prvej knihe Biblie spočíva v tom, že privádza ruku každého človeka na svete spoločne proti islamu, predstavovanému ako Izmael.

A anjel Hospodinov jej povedal: Hľa, si tehotná a porодиš syna a dáš mu meno Izmael, lebo Hospodin počul tvoje súženie. A bude ako divý muž; jeho ruka bude proti každému človeku a ruka každého človeka proti nemu; a bude bývať v prítomnosti všetkých svojich bratov. 1. Mojžišova 16:11, 12.

Slovo „ruka“ ako symbol je ako všetky biblické symboly a v závislosti od kontextu, v ktorom je použité, môže mať viac než jeden význam. Výrazne najčastejšie je „ruka“ ako symbol v biblickom prorockom symbolom vojny. Hebrejské slovo preložené ako „divoký človek“ je slovom označujúcim divého arabského osla, čo nesie niekoľko dôležitých prorockých dôsledkov; jedným z nich je, že arabský osol je členom čelade koňovitých, tak ako aj kôň. V deviatej kapitole Zjavenia a na oboch posvätných Habakukových mapách (priekopníckych mapách z rokov 1843 a 1850) je kôň použitý ako symbol vojny, ktorú predstavuje islam troch beda. Prvá i posledná zmienka o islame, tak ako je predstavený v knihe Genezis a v knihe Zjavenia, stotožňujú islam so symbolom čelade koňovitých (osol alebo kôň) a obe zdôrazňujú úlohu islamu prinášať vojnu „každému človeku“ (národom).

V knihe Zjavenia, v DEVIATEJ kapitole, v JEDENÁSTOM verši, je označený charakter islamu, lebo v prorockom jazyku je charakter vyjadrený menom. Meno dané kráľovi, ktorý vládne nad islamom, odráža tú prvú zmienku o islame v knihe Genezis, kde je napísané, že charakter alebo duch Izmaela „bude bývať v prítomnosti všetkých svojich bratov“. Kráľom, ktorý vládne nad celým islamom, je duch Izmaela (ich kráľ), ktorého ruka je „proti každému človeku“.

A mali nad sebou kráľa, anjela bezodnej priepasti, ktorého meno je po hebrejsky Abaddon, ale po grécky má meno Apollyon. Zjavenie 9,11.

V Starej zmluve, zastúpenej hebrejčinou, alebo v Novej zmluve, zastúpenej gréčtinou, je povaha, ktorá vládne nad prívržencami náboženstva islamu, označená buď ako Abaddon, alebo Apollyon,

čo v oboch prípadoch znamená „smrť a skaza“. Smrť a skaza sú povahou islamu, či už je predstavený v Starej, alebo v Novej zmluve. Osobitné vlastnosti ducha, ktorý vládne v každom prívržencovi islamu, v spojení so symbolom osla alebo koňa, sú oboma prvkami prvých i posledných odkazov na islam. Tieto dva prorocké atribúty nesú pečať Alfy a Omegy. Keď sestra Whiteová označuje posolstvo, ktoré privádza sto štyridsaťštyri tisíc k životu, za mocné vojsko tretieho anjela, uvádza toto:

„Anjeli zadržiavajú štyri vetry, znázornené ako rozbesnený kôň usilujúci sa vytrhnúť a prehnať sa po povrchu celej zeme, nesúc na svojej ceste skazu a smrť.

„Máme spať práve na samom prahu večného sveta? Máme byť otupení, chladní a mŕtvi? Ó, kiežby sme v našich zboroch mali Ducha a dych Boží vdýchnutý do Jeho ľudu, aby sa postavili na svoje nohy a žili. Potrebujeme vidieť, že cesta je úzka a brána tesná. No keď prechádzame tesnou bránou, jej šírka je bez hraníc.“ Manuscript Releases, zväzok 20, 217.

Počas zapečatovania sto štyridsiatich štyroch tisíc sú štyri vetry zadržiavané a tieto štyri vetry sú „rozhnevaným koňom“, ktorý na svojej ceste prináša „smrť a skazu“. Dňa 11. septembra 2001 vstúpilo tretie beda do prorockých dejín a prinieslo „smrť a skazu“, čím „rozhnevalo národy“, keď „náhle a neočakávané“ zasiahlo duchovnú slávnú krajinu. Dňa 7. októbra 2023 tretie beda pokračovalo na svojej ceste „smrti a skazy“, a tak ďalej „rozhnevalo národy“, keď „náhle a neočakávané“ zaútočilo na doslovnú slávnú krajinu. Prvý neočakávaný útok označil začiatok obdobia zapečatovania sto štyridsiatich štyroch tisíc a nedávny útok zo 7. októbra 2023 označuje začiatok záverečného obdobia alebo „uzavierania“ zapečatovania sto štyridsiatich štyroch tisíc. Máme spať na samom prahu večného sveta?

Na oboch posvätných priekopníckych mapách je islam prvého i druhého beda graficky znázornený islamskými bojovníkmi jazdiacimi na svojich vojnových koňoch. Jazdec na vojnovom koni prvého beda v oboch zobrazeniach nesie kopiju a jazdec na koni predstavujúcom druhé beda strieľa z pušky. Toto rozlíšenie je zreteľne označené v 9. kapitole Zjavenia, lebo práve v dejinách druhého beda bol vynájdený pušný prach a po prvý raz použitý vo vojne. Uriah Smith pri komentári k veršom sedemnást až devätnást 9. kapitoly Zjavenia uvádza toto:

„Prvá časť tohto opisu sa môže vzťahovať na vzhľad týchto jazdcov. Oheň, predstavujúci farbu, označuje červenú, pričom výraz ‚červený ako oheň‘ je častým spôsobom vyjadrenia; jacinth, čiže hyacint, označuje modrú; a síra žltú. A tieto farby výrazne prevládali v odeve týchto bojovníkov; takže by tento opis podľa tohto chápania presne zodpovedal tureckej uniforme, ktorá sa vo veľkej miere skladala z červenej, či šarlátovej, modrej a žltej. Hlavy koní boli na pohľad ako hlavy levov, aby označili ich silu, odvahu a dravosť; zatiaľ čo posledná časť verša nepochybne poukazuje na používanie pušného prachu a strelných zbraní na vojenské účely, ktoré boli vtedy len nedávno zavedené. Keďže Turci páli z svojich strelných zbraní v sedle, vzdialenému pozorovateľovi by sa zdalo, že oheň, dym a síra vychádzajú z úst koní, ako to znázorňuje pripojená ilustrácia.“

„Pokiaľ ide o použitie strelných zbraní Turkami v ich ťažení proti Konštantínopolu, Elliott (Horae Apocalypticae, zv. I, s. 482–484) hovorí takto:— ‚Práve „ohňu, dymu a síre“,

delostrelectvu a strelným zbraňami Mohameda, bolo potrebné pripísať usmrtenie tretej časti ľudí, t. j. dobytie Konštantínopola, a následne zničenie gréckeho cisárstva. Od jeho založenia Konštantínom už uplynulo tisícsto rokov i viac. V ich priebehu proti nemu podnikli nepriateľské útoky alebo ho obliehali Góti, Huni, Avari, Peržania, Bulhari, Saracéni, Rusi, a napokon aj samotní osmanskí Turci. Jeho opevnenia však boli pre nich nedobytné. Konštantínopol pretrval a s ním aj grécke cisárstvo. Odtiaľ pochádzala úzkostlivá snaha sultána Mohameda nájsť to, čo by odstránilo túto prekážku. „Dokážeš odliť delo,“ znela jeho otázka adresovaná výrobcovi diel, ktorý k nemu prebehol, „takej veľkosti, aby zbúralo hradbu Konštantínopola?“ Potom bola v Adrianopole zriadená zlievareň, delá boli odliate, delostrelectvo pripravené a obliehanie sa začalo.“

„Náležíte si zaslúžiť povšimnutie, ako Gibbon, vždy nevedomý komentátor apokalyptického proroctva, stavia tento nový vojnový prostriedok do popredia svojho obrazu vo svojom výrečnom a pôsobivom rozprávaní o poslednej katastrofe gréckeho impéria. Na jej prípravu podáva dejiny nedávneho vynálezu pušného prachu, „tej zmesi liadku, síry a dreveného uhlia;“ hovorí o jeho skoršom použití sultánom Amurathom a tiež, ako už bolo povedané, o Mahometovej zlievarni väčších diel v Adrianopole; potom v priebehu samotného obliehania opisuje, ako „salvy kopijí a šípov sprevádzal dym, zvuk a oheň mušket a diel;“ ako „dlhý rad tureckého delostrelectva mieril na hradby, štrnásť batérií hrmelo naraz na najprístupnejšie miesta;“ ako „opevnenia, ktoré po veky odolávali nepriateľskému násiliu, boli zo všetkých strán rozmetané osmanskými delami, otvorilo sa mnoho prielomov a neďaleko brány sv. Romana boli štyri veže zrovnané so zemou:“ ako, keď „z línii, galér i z mosta osmanské delostrelectvo hrmelo zo všetkých strán, tábor i mesto, Gréci i Turci, boli zahalení do oblaku dymu, ktorý mohla rozptýliť iba konečná záchrana alebo zničenie Rímskeho impéria:“ ako „dvojité hradby boli delami zredukované na hromadu trosiek:“ a ako Turci napokon „vystupujúc cez prielomy,“ „Konštantínopol podrobili, jej impérium zvrátili a jej náboženstvo pošliapali do prachu moslimskí dobyvatelia.“ Hovorím, že si naozaj zaslúžiť povšimnutie, ako výrazne a pôsobivo Gibbon pripisuje dobytie mesta, a tak aj zničenie impéria, osmanskému delostrelectvu. Lebo čo je to iné než komentár k slovám nášho proroctva? „Týmto tromi bola zabitá tretina ľudí, ohňom, dymom a sírou, ktoré vychádzali z ich úst.“

„Verš 18. Týmto tromi bola zabitá tretina ľudí: ohňom, dymom a sírou, ktoré vychádzali z ich úst. 19. Lebo ich moc je v ich ústach a v ich chvostoch; veď ich chvosty boli podobné hadom a mali hlavy, a nimi škodia.“

„Tieto verše vyjadrujú smrtonosný účinok nového spôsobu vedenia vojny, ktorý bol zavedený. Práve prostredníctvom týchto prostriedkov — pušného prachu, strelných zbraní a kanónov — bol Konštantínopol napokon premožený a vydaný do rúk Turkov.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 510–514.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v štúdiu tretieho beda.

„Minulú noc som sa prebudila zo spánku s veľkým bremenom na mysli. Odovzdávala som našim bratom a sestrám posolstvo, a bolo to posolstvo napomenutia a poučenia týkajúce sa diela niektorých, ktorí zastávajú bludné teórie o prijatí Ducha Svätého a o jeho pôsobení prostredníctvom ľudských nástrojov.“

Bolo mi ukázané, že sa medzi nás opäť vkradne fanatizmus podobný tomu, s ktorým sme boli povolaní zápasit' po uplynutí času v roku 1844, a že sa tomuto zlu musíme postaviť teraz rovnako rozhodne, ako sme sa mu postavili vo svojich prvých skúsenostiach.

„Stojíme na prahu veľkých a slávnostných udalostí. Proroctvá sa naplňajú. V nebeských knihách sa zaznamenávajú zvláštne a významné dejiny — udalosti, o ktorých bolo vyhlásené, že majú čoskoro predchádzať veľkému dňu Božiemu. Všetko vo svete je v nepokojnom stave. Národy sa hnevajú a robia sa veľké prípravy na vojnu. Národ spriada plány proti národu a kráľovstvo proti kráľovstvu. Veľký deň Boží sa rýchlo približuje. Ale hoci národy zhromažďujú svoje sily na vojnu a krviprelievanie, príkaz anjelom je stále v platnosti, aby zadržovali štyri vetry, kým služobníci Boží nebudú zapečatení na svojich čelách.“ Selected Messages, kniha 1, 221.